

Za krvavou stopou

Česko-americký román od Pavla Albertiho.

Bezkvět jsem se na vstaven, když jsem před několika lety se nacházel na toulce po americkém Seve...

pak po celý následující den vesel, cítil jsem se naladěným jaksi příjemně a povzneseně, ale tentokrát...

Neměl jsem se, že jsem jej tím potěšil, neboť přijal jsem vstava srdce, ba možná snad říci, přímo s radostí a měl jsem přičin být...

Prvním činem mým ovšem bylo, že jsem se podíval na hodiny na protější stěně, neboť jsem myslil, že jsem asi trochu zaspal...

"Jsem z Ashwoodu, Smith County, v tomto státě!" sdělil mi po mém se představení.

"Vraždy, mord, jennostpane!" byla slova stářeké mě hospodyně — přivezl jsem si již ještě z...

"Myslíte tu bezpochyby onu tak zvanou vraždu, do které byl zapleten mladý Bureš?" tážal se překvapeně.

Slova ta, pronesená ztěšeně, však tentokrát na mne nijak smyšlené nepůsobila a rovnýma nohama vyskočil jsem s postele, věd...

"To pak ovšem!" usmíval se. "A nepřekvapil vás výsledek?" "Ano, velice!"

Myslí jsem ovšem vskutku, že se vražda stala někde v nejbližším sousedství naší fary a týká se...

Velebný pán na moji žádost, že bych rád slyšel podrobnosti, nedal se dlouho pobízet k vypravování události, v níž sám hrál tak značnou úlohu, a uslyšel jsem příběh, který zaslouhuje snad jak nespou míním, spíše vypsání, nežli všelijaké romány o samé lásce, ne...

"Koho zabil? Kdo leží mrtvý?" zvolal jsem netrpělivě, ac jsem mohl vědět, že mi to není nic platno, neboť paní Týny byla zvyklou vypravovatí vždycky vesele...

Prudké zabouchání na dvěře mě ložnice probudilo mne z nekrásnéjho právně spánku, v němž se mi zdálo, že jsem dosud malý hoch a mazlím se s milovanou matičkou, odpočívající už přes třicet let v Pánu na malém hřbitůvku...

Možná ovšem, že na tyto mé dojmů působila značně i má dnešní nálada, která malovala mi nepěk...

spolehlivé strany. Pohnutí paní Týny z bezohlednosti Starého k jejímu za ním volání jsem se pak nemohl pranic divit, věděl, jak rozčilení a všeobecný poptávek spůsobil pohledná krvavá událost zvláště na klidném venkově, kdež se...

Ze takového pozorování a myšlenek ovšem jsem se za naším "místkem" — což mi ovšem mnoho práce neslalo, neboť celá nase a sada je podobná dlouhé řadě, za jistě při nejmenším několika stům, ba tisíciham "villages" na americkém Západě. Mimo nás obřáhla, čistě bíle natřeny, s hnědo červenou střechou a žlutou vlnou, jakou i fary podle náhu, je...

Strojení mé netrvalo dnes žádných pět minut a již vycházel jsem ze své dřevěné farky, veselé natřené, jako klyka, neboť nemyslím, že by obydlí světského duchovního musilo být rázu jak si pomněho. Každý podle chuti, jen když to dýše klidem a mírem, jak má povždy působiti byt kněžské osobnosti!

Cesta k "Horákovu háji" odbojuje od hlavní cesty, spojuje Ashwood s New Parisem, sídlem úřední správy našeho Smith Co., hned za osadou na pravo a stoupá zvolna do mírného návrší. Tam, kde toto stává se příkřejší a pro orbou následkem toho nepohodlnější, ponechán byl lesík, rozdělený na několik skupin, náležejících různým majitelům. Jest to, jako zvěsobečně, zbytek starého pralesa, který pokrýval ještě před třiceti asi lety celou zdejší krajinu. Lepší stromová však bylo všeobecně vykáceno a zbylé hájky jsou vesměs jen nízkým posud dorostem, přirozeným, nepěstovaným, ba nesmyslně ničeným od dobytka, jež farmáři posílají do nich na pastvu. Místy je však křoví velmi husté, skoro neproniknutelné.

Zvědavost, zajisté v tomto případě omluvitelná, popohněla mé kroky a za nějakých pět minut byl jsem již v úvoze, vedoucím ke zmíněnému háji. Dosud nespátl jsem ani člověka, neboť naše dědina byla buď pohřžena do snud ve spánku, anebo — což bylo pravdě podobnějším — kdo byl vstal a o pšferném náleži se dověděl, spěchal tam se podívatí, jak se zdálo podle mnohých stop, otiskůných ve vlhké po rána cestě. To mne utulo k tím větším spěchu a věru, že byl bych snad dal se i do běhu, kdyby to tak neodporovalo nutnému důstojnému vzezření duchovního, jenž zachovávatí musí vždy a ve všem svým počinání sluhouna nejvyšší míru.

ne obrazy, křiv, mrtvolu celé přilepné okuli každého podobného zločinu, vždy mnohem krásněji působícího, nežli jiné nekřiví. Člověk pak nímovožně jakoby cítil vstude smrt, zhoubu, zlobu, vzteč a je s to pokládati nekrásně ji na červeno zbarvené listi divočkého vína za krvavé křupáje, rozostřené po celé přírodě!

"Kdo je to?" tážal jsem se, jen skoro bez dechu po rybné oběři do návrší. "Dej Pán Bůh dobré juro, velebný pane! Nevím, nikdo ho nezná! Je tam až kolik lidí, ale nikdo ho před tím tady neviděl! Posud jsem ani při tom všem nezvnil — možná si teď popojí!" zabřáhal kostelník, mačkaje huřatou šepici v ruce. — "A je mrtvý?" pokračoval jsem vzdušně otáčením.

"Vrátím se také ihned!" ozval se mi ještě a spěchal jsem dále. Jakmile jsem asi za minutu na to zahnul za výběžek leska, spatřil jsem již opodal skupinu lidí, shromážděnou kolem neznámé mrtvoly. Bylo to na pokraj velkého křoviny při samé cestě, jdoucí od Horákovy farmy, vřdřené tak asi tři sta kroků od onoho místa, a při samém jaksi rohu hájku, tvořícího zde při americkém způsobu rozměrování pravy úhel. Uprostřed křoviny vypínal se věkovaný dub s rozložitými větvemi, který pamatoval zde zajisté celá pokolení Indiánů a byl by mohl třebaš vypravovatí všelicos zajímavého ze života rudých bojovníků, svého času ve zdejší lesnaté, na zvěř bohaté, úrodné krajině velmi hojných.

"To je novina, pane faráři!" vítal mne Horák po obyčejném pozdravu. "Zajisté, jenom že ne veselá, bohužel!" odvětil jsem jen a dychtivě obrátil jsem se hned k mrtvole. Byl to mladý ještě poměrně muž, nejvýše tak třiceti až 35 letý, úplně oholený však tvář, na níž se dá mnohdy tak těžko přesněji uhadnouti věk. Mnozí lidé takoví vypadají od svého dvacetčopátého až do čtyřicátého roku pořád stejně, až teprve vráska a šedivě tu a tam vpravo počnou pomalu prozrazovatí jich pokročilejší stáří, a někteří i později ještě dovedou klamatí svým vzezřením. Mrtvola pak vypadá obyčejně spíše starší, následkem smrtelného zápasu, který někdy zkrouťňvaly v obličejí a tváře vůbec záhy po smrti se "propadají", jak praví lid.

Vzhled mrtvého byl jaksi strhaný, jakoby před smrtí byl zažil velké rozrušení, čemuž ovšem nebylo divu, neboť smrtící rána nemohla působiti okamžitě a jediná minuta smrtelného zápasu vtiskne ve tvář umírajícího strašlivé o tom svědectví. Obličej, skoro kulatý, však nebyl nepřijemným a neobřík podobně se dalo souditi, mival tvářnost spíše veselou, což mu plně vztří nemohl onen zoufalý, bolestný výraz posledního okamžiku, a ní ta okolnost, že oči jeho byly zavřeny. Nos byl krátký, tupý, ú-

sta věřit a plnými pisky. Vlastně měla mrtvola hnědé, krátce přisřápné, skoro "do kola" strajřkem stržané. Postava nebyla zvláště velká, ale statná a velice širokých prsou. Ruce byly velice svalnaté a ležely rovně při těle. Sílité nohy byly úplně natažené a trochu roztažené, jak tak podle krvaví stranou oosty ležely.

Oblek byl letního, pohodlného, střihy, kabát bez žočí, žedivý, jako kašboty. Na nohou měla mrtvola žluté těžké střevíce. Měkký, šedivý klubouk západní formy, totiž se širším okrajem, ul stávající od dšuka, ležel právě při nálezu asi tři kroky od těla a někdo jej byl položil, či vlastně jen opřel o hlavu.

Čelý typ i oblek nešťastníka byly tak probyřevějícími, všedními mi, že s podobnými lidmi možno se deště setkatí, ale při tom byla i mnozí osobnosti, nyní již jen ovšem bývalá, zcela neznámou. — Jsem tolik bylo mi na první pohled patrné, že neobřík byl dle všeho bránon, či aspoň jedním z nich, kdež se jim vzezřením v každém směru podobají a podle všeho byl obyvatelom nějakého západního městečka, neboť na farmáře jeho poloměstský oblek a jemnější přese všecoú jich velikost ruce nezdály se nijak poukazovatí. Byl to skutečný ležný typ mladšího "Ajryše" z malého města, nějakého živnostníka, buď hostinského nebo majitele půjčevy ovce, pohobníka, snad i holiče či něco takového. Ruce zdály se mi však dosti určitě jevití některé mozoly po opratěch. Když pak ale v Americe na venkově nejezdí více méně s koňmi? To zcela nie neznamenalo.

"Zdáli pak jste jej už, pánovi, prohlédli?" tážal jsem se, divaje se na tmavorudou velkou skvrnu psehřé krve na měkké neškrobené "negligée" košili a na vestě — kabát byl rozepjat, atžže prsa s ranou bylo dobře viděti, ale tato pro onu srodnou krev nebyla náležitě patrna a člověk již spíše hádal, nežli skutečně viděl, na levé straně prsou, právě u srdce, či vlastně tam, kde většina lidí myslí, že srdce má, poněvadž tlukot jeho tam nejvíce počítuje.

"Ani nevím, bylo-li by to dobré!" mnil Horák. "Myslím, že by jeho nejlépe nechat ho ležet tak, jak jsem jej našel, dokud nepřijde koroner k ohledání!" "Kdo vlastně mrtvolu neležel?" "Kdo? Naše Carrie!" sdělval farmář. "Zrovna to tady vypravuji sousedům. Včera večer byli u nás Džán Bureš, mladý, syn a pak Maik Raynem — zlobili, jako obyčejně, naši Carrii, a to až přes deset hodin. Trochu se zase při tom pohádali, jak už to uměji a jinak nedají — připadají mi jako dva kohouti na jednom smetišti — a jeden nechtěl podle všeho odejti dříve domů, nežli druhý. Dělali si to patrně nasehvalí, aby nenechal jeden druhému ani minutku volné pole. Mladá krev! Konečně ale přece sebral se John, když bylo už asi tak po čtvrt dšatě, a odešel. Maik se mu smál a zůstal ještě chvílku. Já ale na takové dlouhé večerní návštěvy nedržím, až to je tady zvykem nebo ne, ale to víte, mluvit s ním dobře nemohu, a tak jsem mu dal na vědomí, že už je čas, aby ta křá zel, tím, že jsem se počal bez dlouhých ohledů svěkati a chystati ke spaní. Hoch by si byl ovšem snad přál, abych jen šel s Pánem Bohem na kutě a že on bude s holkou ještě kdo ví jak dlouho klábosit, jak to tady dělají a dovolují poštelí rodice, ale u nás je jinak. Kdyby hoch nebyl tržan, byl bych mu vše pořádně lyložil, ale takto nemohl jsem nic jiného dělat, nežli zůstat ve světnici napolo vysvlečen. Řekl jsem Carrii, aby jej poslala domů, ale to víte, holka se stydí a neřekla mu nie. Za chvílku ale milý Maik přece jen pochopil že mu čekání není pranic platno, a odešel ta křá. Ještě ani nebyl ze dveří, já byl už v posteli — žena šla si už dříve lehnout, celá uběhaná za ten boží den a já musil Carrii dělati společnost!"

"To je pěkná pro vás práce!" dal se do směchu kovář a ostatní mu přizvukovali, až "Amerikáni" nerozuměli ani slova, co mi Horák po česku vypravoval. Smál se však ze zdyřilosti.

(Pokračování.)